

ת"פ 42630/01/15 - מדינת ישראל נגד ניר דב שכטר

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 42630-01-15 מדינת ישראל נ' שכטר

25 ינואר 2016

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ניר דב שכטר

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד ניר עמלי מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד דנה שביט

גזר דין

גזר הדין ניתן על ידי כב' השופט ניר מישורי לב טוב והוקרא לצדדים על ידי כב' השופט יריב נבון.

1. ביום 06.09.2015 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן (ת/1). מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בזמנים הרלוונטיים לעובדות כתב האישום זה היו ג, מ ע ו ש ש (להלן: "העובדים הסוציאליים") עובדים סוציאליים במחלקת הרווחה בעיריית בית שאן אשר נתנו המלצה לבית הדין הרבני שדן במשמורת ילדיו של הנאשם עם גרושתו. בתאריך 01.01.2015 סמוך לשעה 11:00 שלח הנאשם הודעה מוקלטת ממכשיר הפלאפון שלו למ ע ובה איום לפגיעה שלא כדין בעובדים הסוציאליים בכך שאמר "ורק לידיעתך עכשיו אימא שלי התקשרה שא כל היום בוכה מהבוקר לא הלכה לבית הספר בעקבות השיחה שמירה התקשרה אליה היום בבוקר ובכתה לה בטלפון כמה שהמצב שלה קשה וכל מיני דברים שאני עוד לא יודע, אני בדרך לבית של אמא שלי עכשיו כדי לדבר עם א, אהה...את לא קולטת בכלל מה אתן עושים ואני אומר לך שאתם חתומים על האסון שהולך לקרות לא יודע למי זה יקרה אבל זה הולך לקרות, אתם, את, ג המנהל המפגר הזה וכל הקבוצה הזאתי אתם אחראים על זה, לצערי אני עסוק עם הדירה עכשיו ואני לא אהרוס את החיים שלי ואת כל מה שנשאר לי בגלל כל המפגרים האלה יום ראשון אני בא אני הופך לכם את כל השולחנות אני מפרק לכם את כולכם את הצורה מצידי שעכשיו תלכי למשטרה כולנו ביחד נפגש במשטרה נראה מי יפגע, ביי". כל זאת נאמר בכוונה להפחידם או להקניטם.

2. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, לפיו הואשם בעבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

טרם הרשעת הנאשם לאור הודאתו, קבע בית המשפט כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר בטרם הרשעה בזו הלשון:

"לאור הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן אני קובע כי הנאשם ביצע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן מבלי להרשיעו בשלב זה".

3. ביום 01.12.2015 ניתן תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם .

תסקיר שירות המבחן :

בהתאם להסדר הטיעון, הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר מטעם שירות המבחן . הנאשם, בן כ - 46, גרוש ואב לשלושה ילדים בגילאים 12-19, מתגורר עם בת זוגתו לחיים בגן נר.

הנאשם שירת בצה"ל כלוחם בסיירת מטכ"ל וכן התנדב למערך המילואים, בעל תואר ראשון באדריכלות. מבחינה תעסוקתית הוא עובד כשבע שנים כעורך פטנטים ומפתח מוצרים בחברת "גבע ארת". בחוות דעת מעסיקו, תואר הנאשם כעובד מקצועי, אשר הרשעתו בעבירה פלילית עלולה לפגוע בעבודתו, היות והחברה עובדת מול גופים ממשלתיים.

מתוך האבחון עולה כי מדובר באדם המתפקד באופן נורמטיבי, אשר מעורבותו באירוע הנדון אינה מאפיינת את התנהלותו הכללית ומהלך חייו.

לחובתו של הנאשם אין הרשעות קודמות.

הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו בגין העבירה נשוא תיק זה. לטענת הנאשם שלח ההודעה המאיימת לעובדת הסוציאלית מתוך תחושה של מצוקה, חוסר אונים ודאגה לילדיו. לדבריו חווה הסדרי ראייה המנוגדים לרצונות ילדיו, ושהסדרי הראייה גרמו לפגיעה רגשית מתמשכת לילדיו.

שירות המבחן התרשם כי במועד ביצוע העבירה הנאשם פעל באופן אימפולסיבי, מתוך מצוקה רגשית וכיום הנאשם מכיר בחומרת מעשיו ומגלה אמפתיה גבוהה לנפגעי העבירה ומכבד את סמכותם.

שירות המבחן סבור כי הטלת צו שירות לתועלת הציבור יהווה עבור הנאשם ענישה חינוכית שיש בה כדי להקטין הסיכון להישנות עבירות בעתיד , באמצעות תרומה לחברה ופיצוי על הנזק והפגיעה שהסב.

לפיכך מציע שירות המבחן לא להרשיע הנאשם בדין וממליץ על תוכנית של"צ בהיקף של 150 שעות אותם יבצע בעיריית עפולה בעבודות תחזוקה ומנהלה ותשלום פיצוי למתלוננת.

4. ביום 07.12.2015 טענו הצדדים לעונש בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים :

5. ב"כ המאשימה אישר כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. הנאשם הינו ילד 1969, הוא הורשע בעבירות איומים כלפי עובדי ציבור, עו"ס במחלקת הרווחה של עיריית בית שאן.

לטענת המאשימה, הערך המוגן בעבירת איומים הוא הגנה על חירות הפעולה של הפרט, בפרט, כאשר מדובר באיומים המופנים כלפי עובדי ציבור המשרתים את המדינה, הפועלים לטובת הציבור. מתחם הענישה הוא בן 3 ל 9 חודשי מאסר.

הפנה לת"פ 45017-02-13 מדינת ישראל נ' דוד צלויה, שם נדון הנאשם ל 7 חודשי מאסר בפועל.

לעניין הנאשם, הוסכם בין הצדדים, כי לנאשם אין הרשעות קודמות על פי המרשם הפלילי המעודכן. לטענת ב"כ המאשימה, אמנם הנאשם נעדר הרשעות קודמות אך אין בתסקיר כל סיבה מדוע יש להימנע מהרשעה לגביו היות והנאשם לא עומד באף אחד מהפרטים שנקבעו בהלכת כתב. לטענתו מדובר בעבירת איומים כלפי עובדי ציבור שיש בכך חומרה יתרה ומעבר לכך אין לנאשם פגיעה קונקרטיה בעתידו.

לא מדובר בבחור צעיר יתר על המידה, העובדה ששירות המבחן כותב כי הרשעתו עלולה לפגוע בתעסוקתו לא מדובר בהוכחה קונקרטיה ובהתאם לפסיקה ענפה של בית המשפט העליון הוא לא עומד בתנאים כאמור בהלכת כתב.

לפיכך עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס.

6. ב"כ הנאשם מבקשת מבית המשפט להימנע מהרשעתו של הנאשם. הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

לעניין טענותיו של ב"כ המאשימה בהקשר לפסיקה שהגיש, טענה ב"כ הנאשם כי חלק מהפסיקה שמצוינת זה ביחס לנאשמים עם עבר פלילי, וביחס לת"פ 45017-02-13 מדינת ישראל נ' דוד צלויה מדובר בנאשם לא רק עם רישום פלילי אלא אדם שריצה מס' מאסרים מאחורי סורג וברח ואין מה להשוות למקרה הנדון.

בהקשר לטענתו של ב"כ המאשימה שאין כל מסמך לפגיעה בתעסוקתו של הנאשם באם יורשע, טענה ב"כ הנאשם כי קצינת המבחן ציינה זאת בעצמה בתסקיר שירות המבחן כי ראתה מסמך ממעסיקו של הנאשם כי מקום עבודתו עלול להיפגע בשל העובדה שהוא עובד מול גופים ממשלתיים.

מעבר לכך, טענה ב"כ הנאשם כי מדובר בנאשם שהודה וחסך זמן שיפוטי יקר ערך וחסך את הגעת המתלוננים, מדובר באירוע מלפני כשנה, ובמהלך שנה זו הנאשם לא חזר על מעשים מסוג זה והוא לא פעל ולו ברמה מינורית לממש את איומיו. אותם איומים כעולה מהתסקיר נעשו על רגע מצוקה נפשית ורגשית קשה, שנבעה כתוצאה ממצוקה אמיתית של בנותיו של הנאשם. כעולה מ - 1/ת הנאשם קיבל שיחת טלפון מאימו שתיארה בפניו את מצבה של ביתו ואת הסבל שלה.

עוד טענה ב"כ הנאשם כי מדובר בנאשם כבן 46, נורמטיבי לחלוטין, מנהל שגרת חיים נורמטיבית, אדריכל, מפתח מוצרים, עורך פטנטים. מהתסקיר עולה כי מדובר בבן אדם שעבירה זו אינה מאפיינת אותו ואת התנהלותו הכללית ומהלך חייו.

ב"כ הנאשם סבורה כי המקרה הנדון עומד בהלכת כתב, לאור העובדה שמדובר באירוע יחיד, מאז ביצעו חלפו 12 חודשים במהלכם הנאשם לא ניסה לממש את איומיו ו/או לפגוע בדרך כזו או אחרת במתלוננים. הנאשם הבין את טעותו, לקח אחריות מלאה. הרשעתו של הנאשם תפגע בשיקומו, והרשעה תפגע בתא המשפחתי החדש של הנאשם, בבנותיו מנישואיו הקודמים ובמקום עבודתו, מקור פרנסתו שלו ושל ילדיו. לגישת ב"כ הנאשם האינטרס כי הנאשם לא יורשע גובר על אלמנט התגמול. ב"כ הנאשם הגישה טיעונים בכתב בעניין זה (נ/1)

מעבר לכך הפנתה ב"כ הנאשם לפסיקה בעבירות מהסוג שביצע הנאשם, והן בעבירות חמורות יותר שבת המשפט מצאו שיש להימנע מהרשעת הנאשם כולל בעבירות איומים על עובדי ציבור. הגישה פסיקה ת"פ 14367-06-13 מדינת ישראל נ' פלוני (בימ"ש שלום רמלה), שם מעבר לעבירת איומים הייתה עבירה של היזק לרכוש שהנאשם ניסה להעלות את ביתו באש, שירות המבחן קבע כי הסיכוי להישנות המעשים נמוך, שירות המבחן המליץ על אי הרשעה.

כמו כן צירפה העתק מת"פ 44307-02-14 מדינת ישראל נ' פלוני (בית משפט שלום ירושלים), שם הואשם הנאשם בעבירת איומים ואלימות. בית המשפט ציין כי האיומים לא לוו בנשק קר או חם, הייתה אפשרות לא וודאית לפגיעה במקום עבודה ועדיין בית המשפט נמנע מלהרשיע.

לאור האמור מבקשת ב"כ הנאשם להימנע מהרשעת הנאשם. אין לנאשם כל התנגדות לפצות המתלוננים כפי שהמליצה קצינת המבחן. לחילופין הנאשם יבקש לבצע של"צ 150 שעות.

ביום 23.12.2015 העיד מטעם ההגנה מעסיקו של הנאשם, באראט עמי:

מעסיקו של הנאשם הינו בעלים של חברת " גבע ארט", חברה בה עוסקים בכל מה שקשור בליווי ואבחון עסקים מרישום פטנטים עד לטיפול בחברות, מלווים עסקים מקטנים ועד גדולים, העבודה היא מול גורמי ממשל ומול בנקים.

הנאשם הצטרף לחברה לפני 5 חודשים, הוא עושה את הביטוח העסקי עם הלקוחות החדשים, מפתח את המוצר, והוא עוסק עם המדינה בקרן שנקראת "תנופה".

בעדותו מעיד המעסיק כי הנאשם בחודשיו האחרונים עשה חיל בעבודתו. ככל שירשע הנאשם, העיד מעסיקו כי ייאלץ לפטר הנאשם ממקום עבודתו, כי הנאשם לא יוכל להתנהל מול בנקים וגופים ממשלתיים אחרים. במקום העבודה עוסקים בחומרים מאוד רגישים, ולכן אם יורשע הנאשם המעסיק חייב לשתף את הבנקים, שאינם מסכימים לעסוק עם גורם שיש לו הרשעה.

לשאלת בית המשפט השיב המעסיק שאין הרבה חברות שעוסקות בתחום זה.

היקף העבודה של החברה מול בנקים ומול גופי המדינה שמקפידים בנושא הרשעת עדים הוא 100 אחוז.

הוגש מכתבו של המעסיק מיום 23.11.2015 (נ/2).

דין והכרעה:

7. העבירה שבה הודה הנאשם הינה עבירה מסוג עוון. ביום 01.01.2015 סמוך לשעה 11:00 שלח הנאשם הודעה מוקלטת ממכשיר הפלאפון שלו למע ובה איים לפגיעה שלא כדין בעובדים הסוציאליים בכך שאמר "ורק לידיעתך עכשיו אמא שלי התקשרה שא כל היום בוכה מהבוקר לא הלכה לבית הספר בעקבות השיחה שמירה התקשרה אליה היום בבוקר ובכתה לה בטלפון כמה שהמצב שלה קשה וכל מיני דברים שאני עוד לא יודע, אני בדרך לבית של אמא שלי עכשיו כדי לדבר עם א, אהה...את לא קולטת בכלל מה אתן עושים ואני אומר לך שאתם חתומים על האסון שהולך לקרות לא יודע למי זה יקרה אבל זה הולך לקרות, אתם, את, ג המנהל המפגר הזה וכל הקבוצה הזאתי אתם אחראים על זה, לצערי אני עסוק עם הדירה עכשיו ואני לא אהרוס את החיים שלי ואת כל מה שנשאר לי בגלל כל המפגרים האלה יטם ראשון אני בא אני הופך לכם את כל השולחנות אני מפרק לכם את כולכם את הצורה מצידי שעכשיו תלכי למשטרה כולנו ביחד נפגש במשטרה נראה מי יפגע, ביי". כל זאת נאמר בכוונה להפחיד או להקניט את העובדים הסוציאליים.

הנאשם הודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, אך עתר לאי הרשעתו.

הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה.

על רקע טיעוני הצדדים, אבחן תחילה סוגיית ההרשעה ולאחר מכן היחס בינה לבין תיקון 113 לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012 (להלן: "תיקון 113").

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, קבע בית המשפט העליון בעמ' 683, כי:

" שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, במסגרת ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "הלכת תמר כתב"), במסגרת הלכה זו נקבעו בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת הנאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה בדין אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

ככל שחומרתה של העבירה רבה כן יגבר האינטרס הציבורי ויטו כפות המאזניים לכיוון הרשעה. על המאזן הנדרש עמד בית המשפט בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד (3) 685 :

" משהתבקש ביהמ"ש לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת

נשקל... הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה- גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט- הנאשם... באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין".

המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לויין בהלכת תמר כתב שלעיל, מנה מספר מבחנים שאינם ממצים, אותם יש לבחון בבואנו להכריע בשאלת ההרשעה, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות בהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יבצע עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירות על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית או המדובר בהתנהגות מקרית;

(ז) יחסו של הנאשם, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות הרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

אך ברור הוא שהשיקול של חומרת העבירה הינו אחד השיקולים העיקרים אותו על בית המשפט לבחון בבואנו להכריע בסוגיה.

"הלכת כתב" מורה כי על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו בדין להוכיח קיומם של שני תנאים מצטברים:

(א) חרף חומרת העבירות בנסיבותיהן, מאפשר האינטרס הציבורי להימנע מהרשעה או כי הרשעה תפגע באופן מהותי ביותר שיקולי הענישה.

(ב) האם עלה בידי הנאשם להצביע על פגיעה חמורה, קונקרטית ובלתי מידתית העלולה להיגרם מהותרת ההרשעה על כנה, לסיכויי שיקומו. במצב שכזה, פגיעה שכזו מצדיקה חריגה מן הכלל

לפיו יש להרשיע והעדפת האינטרס השיקומי על פני השיקולים התומכים בהרשעת הנאשם.

לאחר ששקלתי בדבר , עיינתי בטיעוני הצדדים ושמעתי עדותו של המעסיק מצאתי כי במקרה זה התמלאו שני התנאים המצטברים הנ"ל באופן המצדיק הימנעות מהרשעת הנאשם בדין והכל מהטעמים כדלקמן :

במקרה זה עסקינן בעבירה מסוג עוון שבצידה קבע המחוקק עונש מירבי של 3 שנות מאסר אך חרף חומרתה של העבירה בנסיבותיה, אינני סבור כי האינטרס הציבורי איננו מאפשר להימנע מהרשעה או כי אי ההרשעה תפגע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה.

נסיבות ביצועה של העבירה אינן מצויות ברף חומרה גבוה.

מעובדות כתב האישום עולה כי אומנם הנאשם שלח הודעה מוקלטת ממכשיר הפלאפון שלו לעובדת הסוציאלית תוך כוונה להפחיד ולהקניט את העובדים הסוציאליים אך כעולה מתסקיר שירות המבחן הנאשם שלח ההודעה מתוך מצוקתו האישית ודאגתו כלפי ילדיו וזאת בעקבות שיחה עם אימו אשר שיתפה אותו במצוקתה של בתו שנגרמו כתוצאה מהסדרי הראייה לגישתו אך בפועל הנאשם לא מימש את איומיו , לא גרם לפגיעה של מי מהעובדים הסוציאליים ואין עולה מתוכן האיומים איום מפורש בפגיעה גופנית או ממשית בעובדי הציבור. עוד לא מצאתי כי האיום היה מלווה בשימוש בנשק קר או חם.

הנאשם תלה התנהגותו בכל שבעת האירוע היה נתון בלחץ רגשי בשל חששו מהפגיעה בילדיו ובעת האירוע פעל באימפולסיביות ומבלי להפעיל שיקול דעת.

מטיעוני הצדדים ומעיון בתסקיר שי4רות המבחן התרשמתי כי אכן מדובר בנאשם נורמטיבי , אשר הפנים את מעשיו, הביע חרטה ונטל אחריות בגינם. כעולה מהתסקיר, הנאשם מכיר בחומרת מעשיו וגילה אמפתיה כלפי המתלוננים ואף ביטא צורך לפצות אותם.

העבירה בוצעה לפני כ - 12 חודשים, זוהי עבירתו הראשונה של הנאשם והנאשם לא חזר על עבירה זו או אחרת.

קיימת סבירות נמוכה, אם בכלל, שהנאשם יעבור עבירות נוספות , מה גם שבהתאם לתסקיר, ביצוע העבירות על ידו, אינו משקף דפוס התנהגותי אלים. הנאשם חש בושה על מעשיו ועל מעורבותו בפלילים. קצינת המבחן התרשמה כי מדובר בנאשם ללא דפוסים עבריינים או אלימים וכי הסיכון והמסוכנות להישנות מעורבותו בפלילים הינה נמוכה.

עוד עולה מתוך האבחון כי מדובר בנאשם המתפקד באופן נורמטיבי, אשר מעורבותו באירוע הנדון אינה מאפיינת את התנהגותו הכללית ומהלך חייו.

עוד התרשמתי, כי קיימת השלכה ממשית של ההרשעה על עיסוקו ועתידו של הנאשם.

מטעם הנאשם העיד מעסיקו, אשר הבהיר שככל שיורשע הנאשם יאלץ לפטר אותו מעבודתו.

מעדותו של המעסיק עולה כי הנאשם הצטרף לחברה לפני 5 חודשים וזוהי חברה העוסקת בליווי ואבחון עסקים. עיקר העבודה הינה מול גורמי ממשל ומול בנקים. תפקידו של הנאשם בחברה הוא לעשות את הביטוח העסקי עם הלקוחות החדשים, הנאשם מפתח את המוצר ועיקר עבודתו מול גורמי מדינה בקרן שנקראת "תנופה".

בעדותו מוסר המעסיק כי לאור העובדה שהחברה עוסקת בחומרים מאוד רגישים, אם יורשע הנאשם המעסיק חייב לשתף את הבנקים בעצם הרשעתו בדין, שאינם מסכימים לעסוק עם גורם שיש לו הרשעה.

עוד העיד המעסיק כי הנאשם עושה חיל בעבודתו והוא עובד מקצועי ונחוץ בחברה, חברה שאין רבות כמוה במגזר העסקי והפרטי.

מהטענות לעונש עולה כי הנאשם החל חיים חדשים עם בת זוג חדשה. הוא מפרנס את שלושת ילדיו.

ניתן ללמוד כי הפגיעה הכלכלית והמשפחתית בעקבות פיטורי הנאשם מעבודתו חמורה היא, ואף עלולה לגרום לפגיעה קשה בכל בני המשפחה.

נראה כי באם יורשע הנאשם, תהא השלכה ממשית על פרנסתו של הנאשם ועל מצבה הכלכלי של משפחתו.

מבלי להמעיט באינטרס הציבורי שעניינו השמירה על ערך החיים והגנה על שלום הציבור, נראה כי אי הרשעתו של הנאשם במקרה דנן, לא תהווה מסר שלילי לנאשם ולציבור. הנאשם שירת כלוחם בסיירת מטכ"ל, התנדב לשירות מילואים ומעסיקו מעיד כי הנאשם הינו בחור רציני ומקצועי. כעולה מתסקיר שירות המבחן התנהגות הנאשם בעת ביצוע העבירה אינה מאפיינת את אורח חייו של הנאשם.

לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם איים על עובדי ציבור.

יחד עם זאת, באיזון בין אינטרס הנאשם מחד, והאינטרס הציבורי מאידך בנסיבות מקרה זה, גובר לגישת האינטרס האישי - השיקומי של הנאשם. אין להתעלם מהעובדה כי המדובר באירוע בודד, לנאשם יכולות קוגניטיביות גבוהות ויכולת ללמוד ולהפיק לקחים מהתנהגויות בעבר, מבין באופן מעמיק את חומרת מעשיו ושירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו בדין. נסיבותיו של מקרה זה שונות מהנסיבות אליהן הפנתה המאשימה בטעוניה לעונש במקרים אחרים בגינם הורשעו נאשמים והושתו עונשים מכבידים. לטענת הנאשם, לאחר שאימו התקשרה וסיפרה לו כי בתו בוכה ולקחה את המצב אליו נקלעו בעקבות הגירושים באופן קשה, חשש הוא לפגיעה בילדיו, ואז שלח ההודעה המוקלטת. הנאשם טען כי מעשיו נבעו מדחף רגעי וללא מחשבה מוקדמת על השלכות מעשיו, וכי לא היה בכוונתו לפגוע במתלוננים, אך בעת האירוע התקשה לווסת את כעסו בשל דאגתו לילדיו.

המדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם, בהתאם לתסקיר אין המדובר בהתנהגות האופיינית לנאשם והעבירה בה מואשם הנאשם בנסיבותיה אינה מצויה ברף הגבוה בחומרתה.

לאור המקובץ לעיל, הנני קובע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו אך יש מקום במקרה זה להורות על הימנעות מהרשעתו של הנאשם בדין. אני סבור כי ההרשעה במקרה דנן תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם ואף בבני משפחתו, עתידם הכלכלי ותעסוקתו של הנאשם.

אפנה בשלב זה לבחינת היחס שבין שאלת ההרשעה לתיקון 113 לחוק העונשין .

בעוד שבהתאם להלכת כתב, הימנעות מהרשעה הינה אפשרית במידה והעבירה בנסיבותיה מצדיקה הימנעות מהרשעה וכי ההרשעה תביא לפגיעה ממשית בשיקום הנאשם , נראה כי העיקרון המנחה בהתאם לתיקון הינו עקרון ההלימה, ועל בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הולם בהתאם לנסיבות העבירה ולגזור את הדין בתוך מתחם זה .

סעיף 40ד' לתיקון, מקנה לבית המשפט האפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום , להוציא מקרים בהם מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הינם בעלי חומרה יתירה.

יוצא אפוא, כי אין הלימה מוחלטת בין הנימוקים המצדיקים הימנעות מההרשעה כפי שאלו הותוו בהלכת תמר כתב לבין עקרון ההלימה ונסיבות ביצוע העבירה המשמשים מבחנים מובילים בקביעת מתחם העונש הראוי בהתאם לתיקון 113 לחוק. קיימת אי בהירות בקשר ליחס בין השיקולים שנקבעו בפסיקה באשר להימנעות מהרשעה, לבין שיקולי השיקום שנקבעו בתיקון 113 והמאפשרים חריגה ממתחם הענישה (ראו גם : ת"פ (שלום-ב"ש) 5989-05-10 **מדינת ישראל נ' רונן רווח** (18.4.13).

במקרה דנן, מקום שנמנעתי מלהרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו, אינני רואה להיזקק לקביעת מתחם עונש הולם בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין . בעניין זה, מקובלת עליי קביעתו של כב' השופט קרשן בת.פ 51799-12-10 **מדינת ישראל נ' עידן זיגדון**, בלשון זו :

" ... העיקרון המנחה בענישה ודאי שצריך להשפיע על ההכרעה האם ניתן להימנע מהרשעה במקרה פלוני, וכך גם יתר העקרונות המנויים בסימן א' 1 לחוק העונשין. אלא שעקרונות ענישה וערכים מוגנים לחוד וקביעת מתחם ענישה לחוד. כאמור, דעתי היא כי אין מקום לקבוע מתחם עונש הולם במסגרת ההחלטה בדבר הימנעות מהרשעה " .

עצם הימנעותו של המחוקק להתייחס לסוגיית אי ההרשעה בדין או ביטולה מקנה חיזוק מסוים לגישה הגורסת כי ההלכות הפסוקות בפרשת כתב ואלו שבאו בעקבותיה בדבר ההכרעה הדו שלבית לא נעלמו מן העולם עם תיקון 113 , אם כי הנני סבור כי גם בתיקון 113 קיימים עקרונות ההלימה והשיקום המאפיינים את הלכת כתב. מכאן כי גם אם היה בית המשפט נוקב במתחם ענישה במקרה זה , הרי שלשיקולי השיקום במקרה זה לנוכח נסיבותיו המיוחדות של המקרה היה משקל מכריע בהחלטה לביטול הרשעת הנאשם והטלת עונש בהתאם.

לציין כי הבחינה הדו שלבית נדונה בפסיקת בית המשפט המחוזי בנצרת (ע"פ 58354 /14 **מדינת ישראל נ' זהביאן** (לא פורסם), (28/1/2015) , שם נקבע כי שתי האפשרויות (הכרעה ראשית בסוגיית ההרשעה או הכרעה בסוגיית ההרשעה במסגרת קביעת מתחם העונש בהולם והעונש הראוי) הינן לגיטימיות והולמות את לשון החוק בנושא באותה המידה.

כפי שהקדמתי, המדובר בעבירה המחייבת ענישה מרתיעה והולמת אשר תשלב בין שיקולי הגמול , השיקול השיקומי וההרתעתי.

לאור החלטתי להימנע הרשעתו של הנאשם בדין , לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ולקחתי בחשבון נסיבותיו

האישיות של הנאשם, עצם היותו נטול עבר פלילי ואדם נורמטיבי לחלוטין, לקיחתו אחריות על העבירות והבעת חרטה, התסקיר השיקומי שהוגש בעניינו, הגעתו למסקנה כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש כמומלץ על ידי שירות המבחן.

לאור האמור לעיל, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע של"צ על פי האמור בתסקיר שירות המבחן. אני מורה כי הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור (של"צ) במכסה של 150 שעות למשך שנה אשר יבוצע בעיריית עפולה בעבודות תחזוקה ומינהלה.
 2. בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות הצו, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירו שאם לא ימלא אחר הצו יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד' לחוק העונשין.
 3. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 10,000 ₪. אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום יאסר למשך 30 ימים.
 4. הנאשם ישלם פיצוי ע"ס 1000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים שפרטיהם: מ. ח. ע. ת.ז., ג. ג. ר. ת.ז., ש. ש. ת.ז. וזאת עד יום 03.04.2016.
- הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט במועד לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

הודע לצדדים על זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ו, 25/01/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון, שופט

התובע: מבקש עיכוב ביצוע.